

Jeg skal nu idag, skjøndt det forekom mig naturligt, hvad jeg dengang gjorde, at jeg holdt mig til det danske Sprog, gjerne idetmindste til en vis Grad, gaae ind paa det fremmede, og navnlig paa det Billede, som den høitærede Førsteminister dengang ogsaa vilde have mig ind paa, og hvormed han endnu sædvanligen staaer for mine Tanker, nemlig som den Mand, der kom i sin nye Situation med Besgjæring om Credit. Og jeg skal da bemærke, at denne Credit fik Ministeriet, fik Statsraadet, som han er Formand for. Vel gik der nemlig kort efter ængstelige Rygter, som truede dets Credit, Rygter om, at det ikke var solvent; og i den Anledning viste der sig en stærk Bevægelse her i Thinget, der fremkaldte en Dagsorden, som gjorde opmærksom paa, at kunde vi end ikke faae en lille Rente, kunde vi end ikke vente at faae hele Capitalen, saa var der dog Noget, som vi ikke vilde miste eller tabe. Thi det var jo Indholdet af den Dagsorden, som dengang eenstemmig blev vedtaget her i Thinget. Nu kommer sidst i Januar d. A. den meget ærede Statsraadspræsident igjen, — efter at alt flere Gange den omtalte Strømning eller Luftning, eller hvad det nu forresten er, har modificeret den Stare, i hvis Spidse han staaer, og hvis Ordfører han er, — frem for Rigsdagen og forelægger os den bekendte Geheimestatsraads-Meddelelse og Beslutning af 28de Januar. Og jeg tænkte naturligviis, da vi havde givet den mellem veders-hæftige Folk sædvanlige Credittid af 3 Maaneder eller saa, at det var Meningen, at det nu skulde være nogen Betaling. Vel indsaae jeg strax, at det kun skulde være en a conto Betaling, et Afdrag, hvormed vi maatte nøies, indtil senere den fulde Betaling kunde komme. Men forøvrigt forholdt det sig ganske rigtigt saaledes, og jo mere jeg har bekhæftiget mig med denne Sag, desto mere grundet er min Overbevisning blevet om, at det virkelig er Meningen, at Betalingen dermed skulde være begyndt. Kun har Udskilligt derved forekommet mig betænkeligt. Deels, at denne a conto-Betaling tilfalder slet ikke den Creditor, som i sin Tid mindede Statsraads-Præsidenten, men tilfalder Andre. Der udtales nemlig i Kundgjørelsen, som det nylig blev bemærket, saare mange trøstelige

ting for hans Majestæts kjære og troe Under-saatter i de hidtil oprørste Landsdele, baade for dem, der have været troe, og dem, der ville vende tilbage til at være det, kort for alle dem, der have Lyft til at tage imod, hvad der nu med rund Haand gives. Jeg troer nu rigtignok, at jeg tør sige i hele det danske Folks Navn, at det er dem vel undt, Alt, hvad vi med Ure, uden at gjøre os selv og vort Fædreland Uret, kunne tilstaae dem, Alt, hvad Godt og Glædeligt der kan tilkomme dem fra Hans Majestæt, vor Konge, i Overensstemmelse med hans Uttraa, som med vor Uttraa til at gjøre vel imod Alle. Men et Afdrag paa den Skyld, som den høitærede Statsraadspræsident kjendte sig at staae i, og for hvilken han bad om Henstand og fik Henstand, kan jeg dog virkelig ikke finde, at der deri indeholdes. Deels er der rigtignok en anden Halvpart i denne Geheime-raads Udtalelse, og det er den, at Thinget deraf faaer Efterretning om, at den Betaling, vi havde ventet, har sine Hindringer, som gjør den til en Umulighed: det, som vi havde haabet, er umuligt; det Notabelproject, som vi havde ladet os berolige ved for et Aarstid siden, kan ikke bevilges os; det Overste af alle Overligheder i Indrømmelser (som den ærede 4de Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg) i sin Tid udtalte det med den ham egne mandige Besindighed og indtrængende Barme), dette Overste af alle Overligheder, som man kunde frygte for at komme til, — ikke engang Det kan bevilges. Thi at Stænderne ere i fuld Kraft i Hertugdømmet Slesvig, erfare vi jo der med meget Mere. Og, efterat vi saaledes have istedetfor Betaling faaet en fuldkommen, — ja, jeg kunde fristes til at kalde det saa, — Insolvents-Erklæring af Regjeringen i dette Stykke, saa faae vi derhos for det Tredie den Efterretning, at der er adskillige andre Ting, som vi slet ikke troede kunde komme under Debat, som det slet ikke var os bevidst, at vi crediterede Ministeriet i sin Tid, hvilke nu endog kunne komme til at vakle, kunne vorde Gjenstand for betænkelige Debatter. Jeg regner dertil Forandringer i Danmarks Riges Grundlov.

Premierministeren har idag talt Meget om,